

Liviu Lungu roman

Nikephoros
Strede

Liviu LUNGU

NIKEPHOROS STREDE

Editura Virtual

2013

ISBN (e): 978-606-599-983-1

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

NIKEPHOROS STREDE	4
-------------------------	---

NIKEPHOROS STREDE

Prietenul meu Amiralul, cel parcă născut în vremea descoperirii galenei și încă trăitor în epoca radioului cu lămpi, mi-a trimis vorbă să-l vizitez la “reședință”, ce desparte Lacul de Argint de Mare. La Plajele Plășii...

Conform obiceiului, nonagenarul (în care anii se suprapun numai ca să-l facă mai hâtru, și nu-l cocoșează, nu-l ruginesc și nu-l supără cu bolile bătrânești) m-a invitat pe mica terasă, la câte un pahar de rom fin și o țigare de foi.

N-a bătut câmpii. Direct, mi-a cerut să public o “istorie” nu lungă, îmbogățită prin documente-fotografii, iar eu, grăbit, mă și gândeam (cu neplăcere) că îmi va îndesa în mână relatarea vreunei manevre navale de cândva, poate din timpul războiului, acțiune încununată de succes, desigur, datorită șefului-autor (pe atunci, doar căpitan), poveste plictisitoare, împănată strâns cu termeni tehnici, date și ore și minute, încă și cu numele a zeci de participanți de care nici urmașii nu-și amintesc și nu se interesează.

Amiralul mi-a ghicit temerile și a zâmbit ștrengărește, lămurindu-mă abia după încă o gură de rom și un fum de țigare:

- Este istoria unei întâmplări de atâtea și atâtea secole-vârstă!

M-am mirat. Apoi, adică la casa lui ridicată între măslini sălbatici, sălcii și stuf, pe limba de pământ și nisip după ce mi-a spus, în câteva cuvinte, despre ce întâmplare era vorba, m-am mirat și mai mult.

- Nu-ți cunoșteam veleitățile de istoric, Amirale!

- Nici nu există, în mine, veleități de istoric. Dar mai deunăzi, furios pe savanții ăștia care au trecut și trec pe lângă un eveniment atât de important ca pe lângă urzici, m-am apucat să scriu eu. Pentru că, trebuie s-o știi, eu nu sunt în afara problemei.

Și mi-a povestit, sfătos, cum în copilărie “servise” ca “băiat bun la toate” într-o echipă condusă de arheologii care cercetau partea veche a Orașului (Cetatea), iar peste ani, ca tânăr ofițer, răspunsese de grupa marinarilor militari “împrumutați” de Statul Major altor savanți care extinseseră săpăturile.

După aceea, credincios amintirilor plăcute de atunci, căutase (fără habotnicie sau măcar pasiune, dar statornic) informații și mărturii materiale aparținând perioadei istorice la a cărei “iscodire” fusese martor activ. Așa că...

Eram entuziasmat .

- Amiral! Dumneata ai alcătuit o monografie pe care nimeni nu s-a încumetat să o alcătuiască! Nimeni, nici chiar vreun specialist dintre cei docti!

-Nu este, propriu-zis, o monografie. Vei vedea... Dar este o lucrare-propunere interesantă. Și conține destule adevăruri... În principiu, este perfect logică. A fost nevoie de ceva studiu, dar asta mi-a adus aminte de perioada mea petrecută în școli, ca învățăcel, și mi-a prins bine...

Eu nu mai conteneam cu laudele (și eram sincer, bineînțeles).

Bătrânul, plictisit, m-a invitat în “tezaur”: camera în care păstrează obiecte “deosebite”, valoroase prin ele înșele sau prin încărcătura afectivă pe care o trezesc. Cameră în care intră foarte rar...

Volume vechi (unele, unicate), monede, arme, stindarde, uniforme (cu accesoriile lor), alte și alte obiecte “speciale”...

Pătrundeam întâia oară în “tezaur”, eram impresionat și nu știam la ce să mă uit, mai cu răbdare. Amiralul mi-a indicat, până la urmă, peretele de la Est. Acolo, pe niște policioare înfipte zdravăn în zidărie, se aflau douăsprezece basoreliefuri, altoreliefuri și sculpturi dăltuite într-o rocă non-ordinară, care se vădea (chiar nepricepuților, chiar mie) a fi foarte dură. Amiralul a numit-o, simplu: “piatră-de-stâncă-de-mare”; denumire probabil improprie, dar sugestivă...

-Ce sunt astea?

-Vei înțelege citind manuscrisul. Acum, e suficient să știi că privești originalele, după care nu se vor executa copii, măcar atât timp cât sunt în viață... Sper că ai la dumneata minunăția aia de aparat, ca să le fotografiezi! Doar ești bine echipat... Adineaori, pe terasă, ai înregistrat fiecare vorbuliță... pe șest...

M-am fâstâcit. Puțini știau că port aproape mereu la mine reportofonul cât cutia de chibrituri (cu microfon ultraperformant) și camera foto nu mai voluminoasă decât o brichetă. (În meseria mea, apar situații în care, dintr-un motiv sau altul, trebuie să acționezi ca un spion.)

Am fotografiat cele douăsprezece piese.

Vizita s-a încheiat pe terasă, după ce am băut romul și am fumat țigările de foi, continuând discuția și privind Marea care, de acolo, de la înălțimea staturii unui om, părea chiar mai largă și mai apropiată...

La plecare, i-am propus nonegenarului ca, în locul unei cărți, să încercăm difuzarea istoriei prin mijloace mult mai eficiente, mai moderne... Amiralul a pufnit în mustața sa îngălbenită de tutun:

- Lasă de-o parte, tinere, ideile zis îndrăznețe. O carte este, totuși, o carte...

Mi-a îmnânat manuscrisul.

Ajuns acasă, am început să citesc cu înfrigurare textul, apoi am renunțat. Cele

câteva zeci de pagini conțineau nu o “monografie științifică”, cum crezusem, nu o “lucrare argumentată”, nici măcar un text de popularizare, ci o poveste. Ficțiune care, încă mai rău, păstra vag termenii recunoscuți și micile certitudini privitoare la epoca în care se desfășura acțiunea și, deci, avea prea puțin respect pentru “culoarea” acelei epoci.

Eram exasperat; am devenit furios...

I-am telefonat Amiralului, potopindu-l cu reproșuri. Vreo zece minute, bătrânul m-a ascultat fără să scoată o vorbă. După care, mi-a răspuns cu fermitate:

- Desigur, este o poveste. Te-am prevenit, nu-i așa? Dar istoriile pe care le scrieți voi și pe care le-au scris și le vor scrie alții ca voi, ce sunt? Istoria este, de fapt, o metaforă, băiete... Față de textele pretins serioase, al meu recunoaște de la bun început că doar pipăie (sau mângâie) realitatea, arătând pe aici, pe acolo, câte un adevăr plăpând... Tuturor vă place să relatați povestea-legendă a Turnului și toți presupuneți că un strop de adevăr trebuie să existe, totuși, în acele mult contestate documente târzii dar, ca niște cercetători serioși ce sunteți, nu vă încumetați să emiteți o ipoteză fermă sau măcar să încropiți o mică istorie plauzibilă. Eu nu sunt cercetător și, ca bătrân ramolit, nu-i așa, nici serios nu mai pot fi. Însă, am bună credință și curaj. Am folosit documentele târzii, am folosit și legendele transmise prin poeți și am avut sprijinul celor douăsprezece sculpturi pe care le-ai văzut. Pe scurt: un ramolit cinstit are o părere nu sută-n sută subiectivă despre un eveniment nu lipsit de importanță de cândva și, poate dorind să-și ducă ultimele zile bucurându-și ochii privind cotorul unei cărți scrisă de el, alcătuieste un text și îl publică având ajutorul unui băiat bun. Ce zici? Iată o explicație. Iată, dacă vrei, o scuză. Publică lucrarea dar nu uita să-i adaogi cele douăsprezece fotografii. Adio.

Cărțulia de față este dovada că m-am ținut de cuvânt. Nu am uitat cele douăsprezece fotografii, deși piesele, care nu se conformează spiritului și normelor epocii, par a fi creații mult mai recente și nu ale unui singur artist (aproape că stilul diferă de la piesă la piesă). Calitatea fotografiilor fiind submediocră (o ciudățenie; deși miniaturalul meu aparat este excepțional iar condițiile de fotografiere – optime, pozele au ieșit cum au ieșit), pentru înlesnirea “contemplării” fotografiilor am “atașat” fiecăreia câte o descriere care, îmi permit să spun, înlesnește identificarea mesajului respectiv. Pentru aceasta, m-am sfătuit cu unii prieteni.

Bătrânul, după conversația telefonică, s-a izolat în reședința sa de la Plajele Plășii...

Neavând timp suficient să cercetez, cu atenție, documentele amintite de Amiral, nu pot măsura valoarea lucrării ca “mică sumă de adevăruri plăpânde”. Vreau totuși să cred că bătrânul n-a fost (nu este!) un scriitor ratat, refuzat de edituri, care își face un cadou, înainte de ultima sa clipă,

folosind o abilă mistificare. Și nici un sculptor nenorocos...

Își aduce aminte de un gând al primei tinereți, cel avut și cu puțin timp după ce Starostele îl alungase pentru nesupunere. Râde. De momentul și mai cu seamă de pricina adevărată a eliminării (ce frumusețe fierbinte purta cea de-a patra nevestă a Starostelui!)... Apoi râde de gândul acela costeliv. „Dacă sentimentele încremenesc dincoace de pragul întâmplărilor care le conțin, nu mai urcă și se transformă în pietre”.

Tinerețe, da...

Râde și privește peste crenel, în jos, de-a lungul peretelui înalt cât grosimea celor treizeci și trei de lespezi suprapuse, până în spinarea stâncii în care el, da, el singur, înfipsese Turnul...

„Am lucrat cioplind umbre, nu pietre, eu, alintatul prin biciuire!”

Râsul izbucnește acum gros și hârâit.

Se uită spre Cer, lovindu-se de albastru, coboară apoi ochii, cu o voluptate aproape perversă, până la bariera orizontului, întârzie acolo, parșiv, iar la prima bătaie de pleoapă se împlântă în trupul Mării care astăzi este solemnă și bolborosește vag prin măruntaie. L-a îngăduit, puțin și fără plăcere. Dar el, de la înălțimea Turnului său, se simte mai bărbat ca oricând. „Mare! La amiază îmi vor aduce oglinzile și focarul... Te voi pătrunde până hăt, departe, Mare!”

Ea suspină, cuprinzând printr-o îmbrățișare de val pintenul stâncii din capul Promontoriului.

El râde gros și hârâit...

...Îi joacă în pletele sure un fir de vânt, apoi briza dimineții, scornită ca pentru clipa aceea, îl scutură ca un junghi. El se afla în fruntea primei zile a lucrării. Replica Episcopului, rostită surd, cu buze subțiri, după ce el îi spusese Comandantului că va face să se ridice Turnul în puterea căruia stă să străbată nopțile Mării, că va face asta singur, cum se cuvine: „Aroganță de pământean netrebnic!”

Atunci, s-a speriat de înțelesul vorbelor aruncate cu venin. (Chiar și acum, amintindu-și, tresare...) Dar a știut, cum știe și acum, că nu aroganța (poate scuzabilă, dat fiindcă a fost și este cel mai bun pietrar și cel mai bun constructor al Cetății), nu orgoliul și nu ambiția l-au îndemnat să se încumete la o asemenea lucrare, ci un sentiment poate mai păcătos, dar...

În prima zi, a crezut că măcar Comandantul i-a înțeles patima și din acest motiv l-a ales pe el, singuraticul îndărătnic, să ridice Construcția, ocrotindu-l, în tot ce a întreprins, împotriva loviturilor perfide...

...Astăzi, în ultima zi, nu mai este atât de sigur.

Din obișnuință, ca parând, hohotește. Deși nu-i place, se întoarce să privească limba de piatră a Promontoriului și apoi Cetatea: îngrămădirea de cășdiri în care viețuiesc oamenii. Acei oameni...

...Când s-a aflat că lui i se încredințase Lucrarea, lumea a reacționat împărțit. Vestea a despicat piramida societății, ceea ce pe el l-a umplut de mulțumire (deși, bineînțeles, n-a coborât până la prostia infatuării). S-a rîs frumos, deschis, a plăcere și încurajare și s-a rîs sarcastic sau cu răutate. L-au felicitat cu inima deschisă și l-au felicitat ca îmbrâncindu-l pe drumul pierzaniei. L-au dojenit temându-se pentru el și l-au dojenit temându-se că o să reușească. L-au ironizat ca să-l înverșuneze și l-au ironizat ca să-l timoreze. Și tot astfel...

Prietenii și pseudoprietenii lui de prin speluncile Portului și din cârciuma vecină Atelierelor.

Prietenii și pseudoprietenii lui din bresle.

Prietenii și pseudoprietenii lui din garnizoană.

Prietenii și pseudoprietenii lui din asociația armatorilor. Din grupurile proprietarilor mici și mijlocii... Din Sfat...

Pe un talger al Balanței, frumoasa văduvă cu gestul ei: aruncarea pietrei care îl nimerise în baza gâtului (îl doare și acum locul) pentru că, începând Lucrarea, el se sihăstrea în capul Promontoriului, singura persoană căreia i se permisesese să treacă linia soldaților plasați chiar între faleză și primele stânci fiind ajutorul de bucătar...

Pe celălalt talger, Poetul („...o fi murit?”) despre care toată suflarea Cetății știe că declamă versuri războinice dar nu e în stare să asiste la tăierea unui miel. I-a închinat un poem patetic, cu ritm șchiop și rimă peltică, poem pe care a avut curajul să-l citească în Piață, atrăgându-și batjocura asistenței...

Acestea s-au întâmplat în a unsprezecea zi, numărând de la întrevederea poruncită de Comandant, supravegheată de Episcop.

Ei, acest Episcop, cu răutățile lui, cu pretenția absurdă ca nepotu-său („...buhaiul cu cap de șoarece”) să preia Lucrarea... Nepotu-său: răsfățatul, favoritul, cel școlit în Marea Capitală... Nepotu-său, care niciodată nu va desena corect și care crede că firul cu plumb este un soi de undiță... Care se lăfăie în două case cât palatele și are pământuri cât să cuprindă o provincie...

În schimb, l-a urât și îl mai urăște Episcopul pe el, alesul numai al Comandantului... Probabil că în clipele acestea zace în iatacul somptuos și își înăbușe în perne furia neputincioasă...

Iată: după atâtea și atâtea, întâmplate, acum se așteaptă doar aducerea oglinzilor și focarului, pentru ca Turnul să se încheie cu Lumină. Lumină care va pătrunde Marea, prin beznă...

Episcopul este rău și invidios și răzbunător. (Dar lui ce-i mai pasă?) Episcopul este dospit în propriul venin și nu-și părăsește cuibul minții vechi. Iar toanele și le transformă în hotărâri de la care nu se abate, orice ar fi!

„Oare, să semănăm, puțin, în latura asta?...”

Nu. La el, toanele sunt sentimente. Sentimentele sunt visele, gândurile, desenele, planurile,

ustensilele, sculele, piatra... Și el nu a făcut rău, n-a fost invidios, nu s-a răzbunat niciodată altfel decât râzând ironic sau întorcând spatele...

Apoi, pe scaunul episcopal se poate așeza oricând un alt ales: important e omul dar mai importantă este instituția...

El, însă...

„La noapte va fi mare sărbătoare!”

I se umflă pieptul și de aer tare, sărat-amăru. Marea respiră amplu.

Suit la înălțimea celor treizeci și trei de trepte suprapuse, poate că ar trebui să se simtă un mic stăpân. Și totuși...

Oftează.

...În clipa următoare aude iar scârțâitul acela nesuferit, de care crezuse că scapă, urcând treptele scării interioare până în creștetul Tunului.

Iute: gânduri noi. Fie și gânduri-amintiri!

Ziua întâi de lucru. Altfel numărat, a douăsprezecea. A greșit de nouăsprezece ori măsurătorile! Incredibil! Noaptea următoare, ascuns în cort, a plâns cum nu plânsese nici în copilărie. Și n-a fost furtună. Marea a îngânat șoptit cântecul adâncurilor, astfel că el s-a potolit treptat, adormind ca un prunc.

Dimineața, prima măsurătoare a fost și cea exactă. N-a crezut și a verificat o dată, de două ori, de trei... Iar și iar... A lăcrimat privind Marea care, senină, mângâia picioarelor stâncilor Promontoriului...

Râde. Gros și hârâit. Îl doare baza gâtului. Îl doare amintirea loviturii primite. Lovitură din gelozie...

După măsurători, a urmat să sape. Aproape, o bucurie. (Doar era știut că nici ofițerul cel uriaș, comandantul subunității care deservea Poarta Mare, nici acela nu-i făcea față, în încercările de putere, deși ofițerul îl depășea cu un cap în înălțime.) Peste trei zile, sfârșise săpătura. Îndepărtase stratul subțire de pământ și nivelase roca dură folosind dalta și ciocanul.

Adolescent fiind, nu o dată își promisesese că, dacă o fi să fie, va ridica o construcție folosind nu marmura (lux repede măcinat de intemperii) și nici roca vulgară de carieră, ci piatra stâncilor, cea atât de credincioasă sieși, atât de rezistentă încât supraviețuiește, anotimp după anotimp, îmbrățișărilor Mării. Pe vremea aceea și mai târziu, au râs de el și de vis, dar n-a renunțat, învățând cum să taie blocuri din stâncă, cum să le finiseze sau să le prefacă în lespezi potrivite...

A muncit înverșunat cinci săptămâni apoi încă cinci, câte treisprezece ore pe zi, reușind să alcătuiască lespezile temeliei. Singur. Având sculele lui. Și macaralele inventate de el...

Calfei trimise, în fruntea unei grupe de arcași, de însuși Comandantul, să-l ajute, i-a spus cam

peste umăr, fără a se întrerupe din lucru: „...Să afle Comandantul că eu nu-mi calc cuvântul. Și dacă am spus *singur*, așa rămâne! Dacă a avut încredere să-mi dea mână liberă fără măcar să cerceteze proiectul, de ce să mă jignească acum?” Era un răspuns semeț. Dar Comandantul avea să priceapă că nu lui îi era adresat, ci Episcopului.

După cele zece săptămâni... (Of, acest zgomot nesuferit! „...Cum ori fi aflat unde mă aflu? M-au urmărit? Să aibă atâta minte?... Sau sunt jos, lângă intrare, unde au scârțâit noaptea întreagă, iar zgomotul urcă până aici prin tunelul vertical de piatră?”) După cele zece săptămâni, a fost sleit. Își pusese în minte să înceapă imediat așezarea temeliei. Nu era în stare. A hotărât două zile de odihnă. „Somn, mâncare, vin, tihna unei viețuiri calme în vecinătatea Mării care, iată, este liniștită și mai tandră ca oricând...” În somnul nopții dinaintea micii vacanțe a visat câmpuri nesfârșite cu flori albastre care se unduiau în adierea zefirului. S-a trezit aproape fericit...

Dimineața întreagă l-a așteptat degeaba pe omul însărcinat să aducă rația zilnică de mâncare și vin. Nu s-a supărat. Îi era foame de mâncare și îi era sete de vin, dar mai foame și mai sete îi era de o lânzeală pe stâncă, lungit la soare și în bătaia brizei, auzind Marea și umplându-se de aerul ei...

După vremea prânzului, însă, a devenit curios. Și, cum obosise să zacă, s-a ridicat și a privit spre Cetate (capul Promotoriului este mai înalt decât streășina falezei și decât platforma Continentului). A înțeles. Barbarii loveau zidurile Cetății... După eforturile apărătorilor, barbarii păreau mulți. Aveau și mașini de război. „Eu sunt cetățean și patriot!” – a strigat, sperându-l pe unicul soldat rămas de gardă la piciorul Promontoriului.

A luat ciocanul și cuiele și s-a apucat să consolideze macaraua cea mică.

Prima lespede de temelie s-a așternut în chiar momentul în care ultimul barbar rămas pe ziduri, după asalt, a fost azvârlit, mort, alor lui, iar Comandantul tocmai poruncea călăreților să se pregătească pentru contraatac.

El, oricât de prins de lucru era, deseori se oprise, cercetând mersul luptei. Când au izbucnit uralele soldaților de la creneluri, el aproape că a scăpat piatra, de la o înălțime de trei palme, și a fost un noroc că aceasta s-a așezat exact în locul năimit.

A strigat și el, bucuros, gătit de emoții, după care, amintindu-și, l-a încremenit spaima...

Uitase lucrul de căpetenie...

Privea centura zidurilor apărătoare, adică privea spre Apus, stând cu spatele la viitoarea temelie. A lăsat pleoapele și s-a răsucit încet, încet, ridicându-le abia când a ajuns cu fața la Răsărit și excavație.

„Mulțumesc Cerurilor, Mării și Văzduhului și mulțumesc Soartei că

n-au îngăduit să încep Lucrarea ca un păgân scrântit și dacă eu, prostul, am uitat să îndeplinesc Marea Ceremonie, greșeala mi-a fost îndreptată fără să știu.”

Vârful tălpilor atingea marginea exterioară a lespezii. Lespedea îi prinsese sub ea umbra...

A căzut în genunchi și nu-și mai amintește ce a spus și ce a gândit, își amintește însă că, a doua oară de când începuse Lucrarea, a plâns...

Asediul avea să dureze douăzeci și cinci de zile. Barbarii fuseseră foarte mulți și foarte, foarte încăpățânați...

Temeliei îi mai lipsea o lespede pentru a fi deplin întocmită. (Douăzeci și cinci de zile de muncă-trudă... Hrănindu-se cu darurile prietenilor lui pescari și bând tot ce primea de la ei... O clipă nu s-a gândit că Urbea va cădea, că asediul prelung va înfrânge cerbicia Comandantului.)

În sfârșit, au venit proviziile (mâncăruri-trufandale și vin vechi), deodată cu porunca: era chemat să participe la slujba de mulțumire închinată cerurilor, dedicată victoriei complete asupra barbarilor și la banchetul oferit apărătorilor. Ofițerul aducător al veștii – se cunoștea că este omul Episcopului; avea aceeași căutătură rece, rea, și aceleași gesturi de stăpân arogant- auzind refuzul, și-a sprijinit palma pe mânerul sabiei. El a apucat prăjina cea lungă, întărită în vârf cu fier, grea cât abia să o poată mișca un om mijlociu, iar asta a pus capăt discuției. Doar că ofițerul, laș, după ce s-a îndepărtat suficient, și-a întors fața și a proferat amenințări și injurii între amenințări. Lui i-ar fi fost ușor să-l străpungă, aruncând prăjina. Dar s-a gândit la Lucrare și la Turn, deci n-a făcut-o...

...Privește Marea și se înduioșează. Marea e calmă. Pare încropită din fâșii de culori reci. Refuză să se mai facă oglindă a Cerului, ceea ce pe el îl bucură. Poteca lucitoare a Soarelui s-a îngustat...

“Scârțâitul... Nesuferitul, de o mie de ori nesuferitul scârțâit...” Îl urmărește de mai multe săptămâni, cam din ziua în care încheiase ultimul șir de lespezi, dar devenise aproape obsedant abia când începuse să fixeze în locurile lor cele douăsprezece creneluri sculptate. La început, nu dăduse atenție târâitului de găză neagră. Apoi, îi făcuse plăcere să regăsească acolo, pe stânci și între ape, ceea ce i se păruse că aparține doar nopților de vară petrecute în câmp, cu brațul sub cap, visând și gândindu-se la următoarele vise. S-a și mirat, pentru că nu vedea insectele (a pierdut o jumătate de dimineață, încercând să le găsească). Nu erau nici în Turn, unde nici nu existau unghere bune ca ascunzători, nu erau nici printre stânci... S-a obișnuit sau a avut impresia că se obișnuise. De ieri, a început să se teamă. Năvala acestor țârâitori nevăzuți seamănă mult cu celelalte, e mai subtilă dar parcă le continuă șirul...

Coboară treptele scării interioare (în tunelul Turnului, scârțâitul are o rezonanță aparte, care îl impresionează încă mai neplăcut), îndepărtează brațul ușii masive, iese și se oprește în mijlocul micii sale tabere-șantier din care au mai rămas doar scheletele macaralelor, lemnele plus așchiile de piatră. E liniștit. Aici, țârâitul-scârțâitul nu ajunge.

“Mâine sau chiar în seara asta, resturile șantierului vor dispărea, ca să rămână El, Turnul...”

Privește Marea –care încă nu răspunde Cerului- și privește construcția. S-ar juca puțin, alegându-și o poziție astfel încât, uitându-se de acolo la creștetul Lui, să-l vadă împlinit cu lumina solară. Dar lui nu îi este permis să se joace.

Turnul este frumos. Au spus-o frumos. Au spus-o, la început, Comandantul, Șeful Portului și chiar trimisul imperial. (Numai Decanul, vărul Episcopului, a susținut altceva, deși el înțelesese mai mult decât ceilalți...) Pătrat la bază, suie până formează un cub care își înmoaie lin colțurile, generând un cilindru încheiat cu mica terasă străjuită de cele douăsprezece creneluri, terasă pe care se vor instala oglinzile și focarul.

Turnul este frumos. Nu și pentru el. El se mândrește cuminte cu Turnul (mai mult amintindu-și cum depășise greutățile lucrului) dar nu-l vede frumos sau urât. Nici nu i-ar fi îngăduit. Turnul există conform planurilor lui de mult timp vizate. Și mai contează îndeajuns că a reușit, totul, singur...

Se gândește acum fără spaimă că, în cursul lucrului, i s-au arătat mereu semne. Le-a ghicit înțelesurile –era imposibil să nu le ghicești- dar s-a prefăcut că nu pricepe și n-a abandonat munca.

“...totuși, nu poți înșela Cerul! Uneori, însă, El te lasă să te minți.”

...În Cetate, slujba de mulțumire se sfârșise; începea banchetul. El n-a întrerupt munca, dar și-a permis să bea o cană de vin în plus, înainte de cină, pe când rostuia funiile cu cârlige. Avea de așezat ultima lespede a temeliei.

Ancorase zdravăn macaraua și legase lespede a apoi o trăsese aproape de lăcașul potrivit. Urma să o ridice la o palmă peste celelalte și să o transleze până deasupra aceluia lăcaș, după care avea să o coboare încet, încheind prima etapă a Lucrării.

De departe, dinspre Cetate, începeau să răzbată zgomotele petrecerii care se încinsese. El a tras funiile trecute prin sistemul de scripeți bine unși. Ciudat; a zvâcnit ceva în pieptul lui și el a tras puternic mânerul tamburului înfășurător, ridicând lespede a mai mult decât era nevoie. Zâmbind, a trecut-o lin până în dreptul locului potrivit. Atât de atent calculase totul, încât nu se putea greși cu nimic.

De departe, dinspre Cetate, brusc, nu s-a mai auzit nimic, astfel încât urechile lui s-au umplut cu zgomotul valurilor născute ca din tăcere, care loveau cu putere sporită stâncile Promontoriului. A încremenit în poziția aceea, încheștat asupra funiilor. Marea a gemut, răspândind fiori în văzduh, spre Cer. Atunci el, pătruns de geamătul dureros-voluptos (cum nu mai întâlnește decât la unele femei, când și când, dar infinit mai puțin amplu și cu infinit mai puține înțelesuri), el a câștigat în minte imaginea definitivă a Turnului. Marea, apoi, a plâns, apoi s-a pornit să urle, să urle cumplit, atât de cumplit încât, deși el strângea cu tărie funiile (sângele îi țâșnise din palme și de sub unghii), lespede a căzut; se rupseseră punțile schelei, scripeții fuseseră smulși din lăcașuri iar încheutorile macaralei fuseseră spulberate...

S-a prăbușit întreg dispozitivul, s-a cutremurat de cutremur stânca Promontoriului iar el, ghemuit, nevolnic, înconjurat de resturile de lemn și fier, scăpat ca prin minune, a început să râdă ca să nu i se pară lui că plânge.

Un val uriaș a plesnit cu creasta ceafa omului doborât și cu pieptul a măturat parte din materialele și sculele adunate pe stânci.

Apoi, un murmur... Și apoi, liniște...

Cutremurul devastase Cetatea. Rămăseseră în picioare, cu stricăciuni mai mari sau mai mici, Edificiul, Termele, Comandamentul, Casa Armatorilor, Basilica Mare și Basilica Mică, în sfârșit: zidurile incintei, cu turnurile de apărare...

El a oftat. Totuși, mușuroiul se va reface, după căutări sub ruine, jelanii, slujbe și întruniri ale mai marilor...

S-a întors la Lucrarea lui.

Piatra ultimă a temeliei căzuse strâmb, înfigându-se pe o parte între muchiile lespezilor lângă care ar fi trebuit să se așeze cuminte. Trei zile a trudit ca să o smulgă de acolo și să o potrivească, după plan. Alte două zile a cheltuit cu repararea macaralei.

A fost semn. S-a prefăcut că nu-l înțelege. Doar uneori, seara târziu, dacă înghițea o cană de vin peste măsura lui, se ducea până în colțul stâncii din capul Promontoriului și, solemn, arăta întâi Mării, apoi Cerului, palmele cu rănilor urâte provocate de funii.

Două luni, cât a tăiat, cioplit și finisat lespezile primului rând de pe temelie, a mâncat de la prietenii pescari (care, zilnic, la întoarcerea de la vânătoarea de pește, se apropiau de stânci și îi aruncau ceva din pradă) și a băut apă de ploaie adunată în oale.

Abia când rănilor Cetății au început să se lipească, locuitorii și Conducerea și-au amintit de Lucrare. Unii și-au amintit mai ales de lucrător. Comandantul a trimis bucate alese și vin.

Într-o seară, el a fost nevoit să se refugieze în careul de piatră (înalt până deasupra pieptului), a cărui intrare o umpluse cu lespezi, ferindu-se de bolovanii și chiar săgețile pe care o sumă de nemernici –căzături pe care nici cei ai speluncilor din port nu le sufereau alături- le aruncau asupra lui, cu gând limpede de omor... Grupul se strecurase pe sub faleză și stânci, înșelând vigilența santinelei, și răsărise aproape de tabăra-șantier, încât el abia avusese răgaz să-și ia măsurile de apărare. Le-a rezistat, aruncând, la rândul lui, cu așchii de piatră, până la sosirea subunității e arcași. Nemernicii au crezut că se salvează sărind în apă. Doi s-au înecat. Ceilalți au fost arestați pe mal și trimiși în temniță.

Între timp, însă, nemernicii avuseseră vreme să pună foc cortului și lemnăriei. Luptând cu flăcările, unii soldați au pățimit arsuri.

După întâmplare, Comandantul a dispus ca patru arcași să facă de strajă, permanent, la

rădăcina Promontoriului. Iar lui i-a trimis ca ajutoare –îngăduite- doi catâri, promițând și rația lor zilnică de mâncare, pentru că, era tot mai evident, lespezile, chiar folosind macaralele cu dispozitive savante, erau din ce în ce mai anevoie de urcat la înălțimi din ce în ce mai mari.

De ajutorul dobitoacelor el s-a bucurat vreo lună, răstimp în care, prima oară în viață, îl mulțumise că este silit să se grăbească la a tăia și fasona piatra dură...

Trecuse din cub în cilindru fără să smintească vreo lespede; calculul se dovedise perfect iar mâna – sigură.

Era în formă. Vremea se menținea frumoasă, el lucra zilnic și cât era nevoie, i se aduceau mâncare și vin din belșug (după încercarea de asasinat, Comandantul, vulpe bătrână, îi trimitea bucatele și licorile din bucătăria și pivnița personale, printr-un subofițer “care răspundea cu capul” de sarcină), iar catârii se dovedeau foarte folositori, scutindu-l de eforturi prea mari.

Lucrarea urca iute și fără greșeală.

...Oare găngăniile acelea negre, săritoare, duc o misiune zămislită de vreun blestem? Poate că vreun fruntaș din poporul lor murise, strivit din greșeală, între lespezi... Se aud și aici, afară...

“Nu, găzele nu m-au urmărit și aici, afară! Pur și simplu, îmi scârțâie sub țeastă...”

Se așează la măsuța de campanie și rostuieste cele trebuitoare micului dejun. Umple o cană cu vin și închină spre Mare. Briza îi lovește șăgalnic obrazul.

...Atunci se așezase la aceeași măsuță, în aceeași poziție, privind Marea învăluitoare a tot ce este pământesc, a tot ce este pământean... Deodată, culoarea ei se schimbase în cenușiu închis, supunându-se culorii Cerului. Iar el, gelos, cumplit de gelos, se ridicase în picioare, drept, și amenințase Cerul cu pumnii. “Se zice că îți ești ție suficient! Atunci, de ce te amesteci în treburile pământene curate?”

Era atât de înfierbântat, încât a mai băut o cană de vin și n-a simțit că frigul se lasă brusc...

Pe când, în culmea furiei, blestema egoismul Cerului, s-a pornit grindina. Cu bulgări cât oul de porumbel și foarte deși: prin curgerea lor grozavă nu se putea zări nici chiar mijlocul Promontoriului.

Primele izbituri l-au trântit pe piatra stâncii. Greu, foarte greu, lovit peste tot, recepționând cu icnituri continue impacturile, purtând cămașa întinsă, cu brațele, deasupra capului, s-a adăpostit în intrarea Turnului (cu o zi înainte, fixase grinda) și a așteptat fără să se poată gândi la altceva decât la durere (întreg trupul îl dorea cumplit, ca după o pedeapsă îndeplinită prin baterea cu maiul)...

Grindina a ținut destul.

De sub lespedeă apărătoare (și salvatoare), a ieșit tremurând de frig, de durere și de ciudă, bolnav și plin de sânge. În jur: strat de gheață din care începeau să se ridice aburi... Părți însemnate din dispozitivele macaralelor fuseseră sfărâmate. Catârii erau morți.

A avut, atunci, al doilea moment de cădere (frica încercată când fusese atacat de acei neisprăviți

era legitimă și durase cât durase atacul). A răcnit, dând cu tifta Cerului, a amenințat Marea, arătându-i zidul Turnului și mângâindu-l cu palmele, a râs dement-sfidător de neputința valurilor care se izbeau de stânci mai jos de tălpile lui și în sfârșit a râs ca să râdă nebunește.

“Încă nu știi care îmi este destinul, dar voi face cât poate să facă un biet om ca să vă despart, deci am să vă ard, noaptea, orizontul!”

...Mestecă încet, udând cu vin, la intervale, dumaticatul, privește Marea, o privește cu ochii și cu sufletul, o privește aproape sfidător. Nu are curajul, însă, să se uite spre Cer. Își spune că puțini locuitori ai Cetății ar crede că el nu se scăldase niciodată în Mare. (Înotul l-a învățat în Lacul de Argint de la Miazănoapte). Încercase cândva, în vremea adolescenței, și avusese noroc cu prietenii care l-au scos din apa foarte puțin adâncă și l-au târât, aproape leșinat, pe țarm...

S-a zis, atunci, că i se făcuseră farmece. Vrăji...

...Își amintește că, după grindină, a urmat, la distanță de trei zile, o furtună cumplită. Întâi, șase fulgere au lovit capul Promontoriului, unul crăpând una dintre lespezile finisate, așezate la câțiva pași de Turn. El nu s-a speriat. Era firească o asemenea confruntare – confruntare?- și, cu toate că își dorea nespus să termine Lucrarea, faptul că Cerul îi dădea atenție ca unui rival –e drept; rival plăpând!- și îi permitea să lupte, însemna, poate, mai mult și lui nu i-ar fi părut rău să moară atunci, încă dintr-un fulger trimis cu gelozie! În timpul furtunii, el a stat în fața intrării Turnului, ținând pumnii ridicați...

...A tresărit, azvârlind, cu un gest reflex, castronul de lut; i se păruse că vede în mâncare o găză neagră. Blestemă (ceea ce era o raritate, la el) și bău încă o cană de vin strecurând lichidul printre dinții strânși pentru a nu înghiți vreo găză aflătoare în acesta, excesiv de prudent (doar cercetase îndelung conținutul căni)...

“Ce-i cu mine?”

...Nu l-a lovit fulgerul și nu l-a măturat vreun val din multele care loviseră și spălaseră stâncile, deși strigase nu o dată, în toiul dezlănțuirii (și el fiind dezlănțuit) că va ridica un Turn, un Turn sublim care o să străpungă taina noptatică a Mării și o să lovească Cerul în piept.

L-au văzut soldații din gardă (care îl pândeau mai mult pe el, decât mișcările viețuitorilor din mahalaua Cetății, vecină Promontoriului), l-au văzut, făcând ce făcuse, marinarii unei corăbii care, surprinsă de furtună, lovită de valuri, trecea aproape fără control prin dreptul stâncilor (avea să eșueze pe țarm)...

...Cine l-a pârât slujitorilor Episcopului? Poate, nimeni. Poate, naufragiații, scăpați cu viață, au vorbit la o cană de vin, în cârciumă, poate vorbiseră și soldații din gardă, cei cam sărăcuți la minte...

El, chiar a doua zi, s-a trezit pe cap cu o comisie formată din nouă membri. Aceștia au

cercetat îndeaproape șantierul și construcția, i-au pus zeci de întrebări ciudate și au plecat părănd foarte mulțumiți. El uitase să-i întrebe ce anume caută și cine i-a trimis. El tocmai tocmai așezase șirul de lespezi care scotea definitiv cilindrul din cub...

Dar a avut o inspirație nu rea. Din resturi de lemn, sfoară și fier și-a meșterit, seara și noaptea, un arc, câteva săgeți, o lance și patru sulii. Încă nu se luminase, când pregătirea defensivei era gata: proviziile –firave- fuseseră ascunse în baza Turnului, la fel – armele (le adăogase mai mulți bolovani mari cât un cap de copil), și blocase intrarea în “ringul de piatră” cu lespezi și trunchiuri neprelucrate de stejar.

A așteptat.

“M-a îngăduit Cerul, împotriva căruia am vorbit și, mai ales, am făptuit și făptuiesc... Să dau înapoi din fața unor oameni?” (Mai ales, făptuise și făptuia împotriva dar și pentru Mare, în mijlocul apelor căreia avea să lupte, ceea ce îl încălzea plăcut).

Intuise –și avusese dreptate- că va fi acuzat de vrăjitorie și că, probabil pentru a-i putea transfera Lucrea nepotului (dar nu numai din această cauză), Episcopul va face tot ce-i stă în putință ca el să fie găsit vinovat.

Avusese dreptate, da, iar cazul lui nimerea într-un context mult mai larg, de nedezlegat cu mintea omenească...

Întâi, că se născuse un copil cu două capete (sau... oricum, un copil cu două capete fusese găsit de arcași lângă Poarta Mare)... Capetele, având ochii larg deschiși, trăgeau să rupă trupul, fiecare năzuind, cu vigoare neobișnuită, (monstrul părea să aibă cel mult cinci luni) spre partea lui de Univers.

Monstrul a murit seara.

Episcopul și, nu neapărat din porunca lui, preotul Basilicii Mici și cel al Basilicii Cimiteriale au refuzat să-l îngroape cu slujbă, în pământ sfințit. Unui sutaș i s-a făcut milă și a plecat în stepă, a doua zi dimineața, ducând cadavrul cu el. S-a întors îngrozit, povestind cum tot soiul de jivine hidoase, cum numai în cele mai negre coșmaruri pot să apară, l-au urmărit, de departe, au așteptat să fie îngropat monstrul iar când sutașul a pus o oarecare distanță între el și mormânt, spurcăciunile s-au repezit asupra locului, scormonind și luptând între ele, făcând o larmă îngrozitoare, și au scos cadavrul pe care l-au împărțit tâlhărește, rupându-l, sfâșiindu-l...

Apoi, trei zile la rând, în fântânile Cetății, ca și în apeduct, a fost apă roșie ca sângele. Nu s-a aflat cauza, deși însuși Comandantul, ducându-i cu el pe Edil și pe responsabilul cu aprovizionarea cu apă, s-a dus la Izvoare – de unde cobora, prin conducte, apa- și a discutat atât cu lucrătorii, cât și cu ofițerul-șef al castrului care păzea punctul. Apa, acolo, pornea ca apă bună...

Cetățenii nu s-au atins de puțuri și fântâni nici în cele trei zile, nici după aceea, destulă

vreme...

Semne clare că la mijloc sunt vrăji.

Au fost și altele care, înfricoșând gloata și apoi înfuriind-o, l-au silit pe Comandant să poruncească deschiderea anchetei: moartea vitelor mari și mici din turmele Cetății și ale particularilor, moartea la fel de neașteptată și la fel de inexplicabilă a cailor garnizoanei (în grajduri s-au găsit ghemotoace alcătuite din buruieni și păr de lup iar pe zidurile lor: semne ciudate).

În coada listei cu bănuții obligatoriu de cercetat, Episcopul a trecut, cu de la sine putere, numele lui...

Dacă ar fi venit arcașii să-l ridice sau măcar o suită cum fusese prima, el s-ar fi apărat cu îndârjire. Dar a apărut un singur om, anume ștabela personală a Comandantului. Fără vorbă, l-a urmat pe acel om...

Suflarea cartierelor s-a strâns să privească, rânjind, cum e dus ca un cățeluș răpănos, de trimisul Puterii, la închisoare. Nu le-a dat atenție, nemernicilor...

A fost împins într-o chilie-temniță și ținut acolo, în întuneric și umezeală, o săptămână. Apoi i s-a adus pâine mucedă și apă clocită, din care el a mâncat și a băut. S-a zbuciumat întruna; pierdea timp prețios, se temea pentru Lucrare, se temea că solemnele garanții date de Comandant nu mai au valabilitate...

...Acum, o recunoaște bucuros! Chiar având simpatia Comandantului și non-ostilitatea Sfatului, fără bătrânul Solomonar ar fi fost pierdut. (Încă o cană de vin băută cu dinții strânși.)

Un noroc: cazul lui și nu al Solomonarului a fost cercetat mai întâi. Urma alege. Și scapă turma...

I-au prefirat mărunț-mărunț trecutul, cu toate amănuntele. I-a interesat foarte călătoria făcută cândva, la Carierele din Miazăzi. (Se știe: acolo există cariere vestite. Dar mai sunt și Grotele, mai este și Muntele Vrăjit...) L-au pus să povestească și să repovestească tărașenia cu Starostele (acesta, vechiul, între timp murise) dar el n-a pomenit, măcar, de fosta nevastă, actuala văduvă... Cum de reușise, singu-singur, să înalțe jumătate de Turn, cum scăpase de grindină și ce făcuse în toiul furtunii, pe stânci, ce strigase și de ce repezise pumnii spre Cer?... Degeaba a răspuns el, cinstit, că la Cariere învățase tehnici noi de prelucrare a pietrei și că de Grote sau Muntele Vrăjit afla abia acum, degeaba a susținut că Starostele îl acuzase pe nedrept de furt, că este posibil să ridici Turnul dacă ai dragoste, voință și cunoști, bineînțeles, meseriile de pietrar, inginer și arhitect, că de grindină îl salvase însuși Turnul iar pe furtună... Ei, bine, în toiul acelei furtuni se îmbătase criță și nu mai știa ce face... Totul, în zadar. Simțea că pierde. Cei din Sfat zâmbeau subțire. Comandantul se întunecase. Episcopul privea prin fereastră, aparent absent...

Dar pentru ca judecata să pară dreaptă în ochii Comandantului, cazul a continuat să se

discute. Au luat cuvântul zis-specialiștii. Subiectele au fost altele.

Bine; se înțelege că, respectând o tradiție veche, acceptabilă, el a îndeplinit ritualul înropării propriei umbre la temelia construcției. Dar cum a reușit, totuși, să o îngroape, la propriu vorbind, când mii și zeci de mii de constructori mari și foarte mari nici n-au îndrăznit, vreodată, să creadă că acest fapt este posibil? (Și acum, el se miră că se observase lipsa umbrei!) Ei, dar trebuie să fim îngăduitori cu acuzatul. Poate că istoria ridicării Basilicii de Marmură, în urmă cu atâția și atâția ani, nu fabulează când spune cum preasfântul constructor a îngropat o umbră sub temelii (a îngropat-o, la propriu). E drept, acel constructor era un om foarte credincios și pur, care niciodată nu păcătuse. Să zicem că și bănuitul (acuzatul, da!) este un om pur și cucernic. (Murmure, chicoteli...) Dar se ivește alt caz, în evoluția lui, care ne pune pe gânduri...

De veacuri este cunoscut că nu poți obține, dintr-un pătrat, un cerc având aceeași arie, și invers. Înțelepții Lumii au demonstrat-o... Cerul a pus, în problema asta, miracolul pe care numai El îl stăpânește, ca noi să ne izbim de pragul Nepătrunsului Adevăr și să ne cunoaștem cum suntem: umili, ignoranți, nevolnici... Dar acuzatul și-a ridicat construcția astfel încât problema pare gata-rezolvată pentru el, folosind... hai să spunem: trucuri meșteșugărești, de fapt clădind din piatră dură o uriașă minciună!

Atunci el s-a știut iremediabil pierdut; judecata o îndeplineau nu numai cei răi, dar și cei răi și proști...

Nu s-a rostit verdictul.

S-a trecut la discutarea celui de-al doilea caz.

Cazul bătrânului înalt și costeliv, cu plete și barbă aproape albe, bătrân care refuzase să-și scoată de pe cap căciula din lână împletită, era unul foartesimplu. (Sau, părea...) Întreaga suflare a Cetății știa că moșul umblă cu solomonii. Cam nebun, avea explicații sau premoniții surprinzătoare dar care se dovedeau adevărate, "...semne clare că evenimentele sunt provocate de el, prin vrăji!" În cămăruța lui situată în apropierea Atelierelor, păstra "scule" ciudate, cărți bizare scrise în limbi și alfabet necunoscute, borcane cu prafuri, plante, piei și blănuri de animale, borcane cu licori și cu licori în care erau plante și hidoșenii de animale... Creștea șerpi, broaște și salamandre. Avea un câine mare, negru, cu ochii roșii. Așa că...

Bătrânul n-a răspuns direct. A numărat, doar, numindu-le, persoanele care i-au ajutorul la boală, la deochi, pentru recoltă, pentru împuierea vacilor, oilor și porcilor, împotriva răului din pântecul sterp... A numărat și de câte ori i-a izgonit pe cei veniți cu rugăminți și cereri nelegiuite, și i-a numit... (Au fost strigăte de indignare și furie, cei din Sfat au început să discute aprins între ei, Episcopul s-a frământat în scaun, dar Comandantul, cu un semn, a potolit gălăgia și agitația) Cereri nelegiuite, da: pentru îmbolnăvirea sau moartea dușmanului, pentru potriveală la dragoste, pentru

găsirea comorilor...

Apoi bătrânul a spus că nu se teme de judecată, pentru că însuși Episcopul este gata să-ia apărarea, ca răsplată: în urmă cu unsprezece ani el, bătrânul, îl scăpase pe Episcop de un necaz lumesc. Și tot Episcopul va ști să ia apărarea solomonarilor din satele stepei, ca unora din aceeași breaslă, pentru că și el încearcă, uneori, străvechile practici, fără izbândă, bineînțeles, pentru că nu poți reuși fără știință, numai cu o mână uscată de mort, o gheară de acvilă, două zaruri din os de elan și sticla cu ochi de delfin, care plutește în oțet descântat, lucruri pe care le ține într-o nișă tainică aflată în altar, anume în peretele din Miazănoapte...

S-a stârnit vacarmul. Au sărit acoliții Episcopului, cu mâna pe săbii. Episcopul a reacționat furibund. Deși nu-i era îngăduit, după lege, a cerut cu răcnete pedeapsa capitală pentru toți acuzații (!) iar pentru bătrân: întâi biciuirea, în public, ca răspuns la minciună...

Doar că șeful gărzii, care, după răspunsul Solomonarului, ieșise grabnic, s-a întors tocmai când gloata și judecătorii, ba chiar unii membrii ai Sfatului plus Episcopul erau gata-gata să-l sfâșie pe bătrân, și i-a șoptit ceva Comandantului.

Comandantul, zâmbind, l-a tras de-o parte pe episcop și i-a spus ceva. Toți cei de față au văzut cum Episcopul își schimbă iute fizionomia și transpiră abundent... Sfatul și mai ales judecătorii și-au pierdut într-o clipă instigatorul și susținătorul.

Victoria Comandantului.

Verdict unic pentru acuzați: "nevinovat".

Pe el, Comandantul l-a chemat în cabinet, l-a întrebat de progresele Lucrării și i-a promis că îl va vizita cât de curând.

Întorcându-se la Promontoriu, trecând prin Piața Mare, el a primit o lovitură de pumnal în braț. Agresorul țintise inima dar, cum nu era un ucigaș de meserie, pripindu-se, i-a tremurat mâna și i-a dat lui posibilitatea să pareze...

Timp pentru a merge la medic nu era. Și-a legat rana cu o fâșie ruptă din poala cămășii... (Rana s-a vindecat greu. Cicatricea, urâtă, îl înțeapă și acum...)

S-a bucurat găsind totul, în șantierul lui, cum lăsase... A vrut să mulțumească santinelelor (trei, acum) cu ultimii bani aflați în punga din cort. Santinelele au acceptat doar bărdaca de vin din burduf...

..."Parcă s-ar fi obișnuit urechile să-mi caute... dușmani ai propriului meu trup... dușmani ai minții mele..."

Își dorește să se facă grabnic ora amiezei, să suie în vârful focarului și oglinzile de el proiectate. Știe că, după actul acesta, va suferi aleanul vlăguit al împlinirii trudnice. Dar sublimarea este necesară. Și el a devenit nerăbdător...